

New York Timesi bestsellerite autor

Chris
Bohjalian

Uneskõndija

„„Uneskõndija” on midagi enam kui müsteerium: see on imeilus kiiksuga romaan perekonnasaladustest ning mõistatustest, mis seovad abikaasasid, nende lapsi ja lähedasi.”

– HARLAN COBEN

Chris Bohjalian
The Sleepwalker
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Käesolev romaan on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud,
kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid
kasutatud fiktiivselt. Mis tahes sarnasus tegelike või juba surnud isikute,
sündmuste või paikadega on täielik kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Ulve Määrits
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Chris Bohjalian
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M02338418
ISBN 978-9949-82-190-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Andrew Furtshile
Eric Nazarianile

Mind hirmutab see sünge asi, mis minu sees magab.

– *SYLVIA PLATH*

ESIMENE OSA

AINULT SELLEL ON terves ilmas mõtet. Sa ärkad üles, tunned suitsulõhna ja näed, et kass sinu voodijalutsis põleb. Nii haarad sa looma sülle, jooksed vannituppa ja kastad ta vannis veega üle. Kinnitad talle, et temaga on kõik korras – kõik ongi korras! –, ütled talle, et kõik on okei. Sa hoiad teda kindlalt, kuid õrnalt kraani all, sest muretsed ta põletushaavade pärast.

Ainult et... sa pole tegelikult üldse ärkvel. Kuid sa ka ei maga päriselt. Pealegi on pärast voodi sellest kohast märg, kus kass magas, ja vannis on karvu. Su käsivartel ja käeseljal on küünejäljed, sest kass hakkas – õigustatult – vastu mõttele keset ööd duši alla minna. Ja muidugi polnud loom tegelikult põlema läinud. Miski majas ei põlenud. Ja sina oled mõistlik inimene, sa ju tead, et kassid ja koerad pole isesüttivad! Kuid keset ööd, selle hetke tõetruuduses, päästsid sa kassi elu ja ainult see ongi tähtis.

Või üks teine kord, kui avad kottpimeduses silmad ja otsustad, et oled näljane. Niisiis longid sa kööki ja klopivad valmis omleti, viskad vahustatud munade peale pannile natuke Cheddari juustu ja peotäie laste aspiriini – uhmer ja uhmrinui, purustatud apelsinikoor kui arstim keskaegse apteekrikunsti anumates... Süüdi on hetkeline segadus, mil ihkad St. Josephi apelsinide magushaput teravust.

Või otsustad ujuma minna. Jökke.

Või narritab sind erutus su jalgevahel, seejärel igatsus, ja nii sa sirutud enda kõrval lebava keha poole. Aga kui seal polegi kedagi? Heidad

linad kõrvale ja ronid voodist välja. Sa lähed otsima võõrast, kes selle igatsuse vaigistaks. Kui vähegi veab, ärkad üles enne, kui oled mõne leidnud. Aga mitte alati.

See on... sina oled... vampiirlik. Ja kuigi oleks kerge kasutada selliseid sõnu, nagu rahuldamatu või täitmatu, oleksid need ebatäpsed. Sest sinu magava hinge vabameelsed vajadused saavad rahuldatud. Seda need saavad.

Ja selles ongi probleem.

Esimene peatükk

Kõik siin riigis arvasid, et minu ema keha kõduneb – muutub pudruks – Gale'i jõe põhjas. Oli aasta 2000 ja me olime kõigest loetud kuude kaugusel millenniumi-viiruse hullusest: digitaalajastu ülepingsutatud, kardetud lõpust. See oli ajahetk, mil kaks ühesugust torni Manhattani alumises otsas veel kõrvu seisid. „Frakkimine“, „fotopomm“ ja „selfie“ olid veel aastate kaugusel mõisteteks saamisest, kuid meie pidime juba kõigest mõne kuu pärast lisama oma sõnavarasse väljendi „rikutud valimissedel“.

Olin sel suvel ja sügisel kakskümmend üks ning minu õde oli kaksteist aastat vana. Kumbki meist ei toibunud päriselt.

Eksperdid olid üllatunud, et Annalee Ahlbergi surnukeha ei leitud, sest uppunud kerkivad tavaliselt pinnale vette sattumise koha läheduses. Kuid *läheduses* on suhteline termin. Ja nõnda otsisid politseituukrid läbi pikad jõelõigud, traalides läbi isegi piirkonna siinse spetsiaalse kaldakõrgenduse kõrval, mis oli ehitatud selleks, et kaitsta maanteed äkiliste, umbes iga kümne aasta järel pikka lauget kurvi ohustavate üleujutuste eest. Kuid sealgi polnud emast jälgegi. Nad olid läbi kamminud ka veerand miili kaugusel minu perekonna punasest viktoriaanlikust majast paiknevas metsatukas asuva kopraatiigi – ei midagi. Sellest

hoolimata arvasime noorema õega, et kõige tõenäolisemalt on meie ema siiski kusagil selles Vermonti jões. Me polnud loobunud lootmast, et ta võiks elusalt tagasi tulla – vähemalt mina ei olnud –, kuid iga päevaga oli üha raskem teeselda optimismi meie isa ees või öelda õigeid (sobilikke) asju, kui inimesed küsisid, kuidas meil läheb.

Ühel päeval pärast kooli, natuke rohkem kui kaks nädalat pärast seda, kui politsei, mobiilne kriminalistikalabor ja Zodiaci paadid olid edasi liikunud – kui kõik vihjed olid osutunud ekslikeks –, võttis Paige oma ujumisestad, hingamistoru ja maski ning suundus Gale'i äärde. Ta oli juba jõe kaldale jõudnud, enne kui mul õnnestus teda veenda, et ta raiskab ainult aega. Mu õde istus umbes viieteistkümnelt jala kõrgusel vee kohale eenduval kaljunukil, seljas puusal ilutseva merihobukesega mereväesinine ujumistrikoo – trikoo, milles ta ujus pikki vahemaid selle kolledži basseinis, kus meie isa õpetajana töötas. Oli selge, et mu õde mõtles sukeldumist tõsiselt. Paige käis siis seitsmendas klassis, oli juba paganama hea suusataja ning ujus nii suvel kui sügisel oma suusatreeneri ärgitusel regulaarselt umbes tund aega päevas basseinipikkusi. Ta oli alles piisavalt noor, et pidada ennast loodusjõuks. Ta nägi ikka veel avasilmi und.

„Tead, vesi on praegu nii madal, et lesti ei lähe sul tõesti tarvis,“ tegin tema kõrvale maha istudes tähelepaneku, lootes, et see kõlab justkui möödaminnes. Pidasin natuke naeruväärseks, et Paige'i arvates võiks tal lestadest kasu olla. Oli septembri keskpaik ja Vermontis polnud kuu aega sadanud. Siin polnud sadanud ema kadumisest saadik (mida pidasime lihtsalt meteoroloogiliseks kokkusattumuseks, mitte astroloogilise või taevaliku tähtsusega märgiks). Jõe selles osas ulatus vesi kõigest õlani ja säng oli vaevalt kümme või kaksteist jardi lai. Lestad oleksid nii tugevale ujujale nagu Paige pigem tüliks kui abiks olnud.

„Ma siis ei kasuta neid,“ pomises ta...